

שמשון ודלילה

לעבודה על שמשון ודלילה לא היה צורך בשכנוע מיוחד כדי להפקיד בידי חביב הקהל את התפקיד הראשי. דהימיל יודע היטב את רצונו של הצבור. מיצ'ור, שהיה לו לפי עדות עצמו בטחון מוחלט מילדותו שיהיה לכוכב, נוהג בהוליווד בחייו הפרטיים כמו שחיביב, לדעתו, לנהוג כל שחקן גדול: הוא נותן אפשרויות רבות לעתונאים לעטט על אודותיו חדשות המעניינות את אהדתיו ועדר שלם של צלמים וכתבים הוא אורח של קבע באולפן בעת שהוא מסובב סרט; הוא רברבן, משבח את עצמו ללא היסוס או בושה; הספיק להיות נשוי פעמים בלבד. אבל, כמובן, הוא עודנו צעיר

בשנייה, בכגד-ים. הדי לאמאר היתה מפורסמת כאשר הגיעה, לפני 14 שנה להוליווד. בן היום שברחה, והיא בת 15, מבית הוריה בווינה, לא הרפתה ממנה הפרסומת. הדי קיסלר הצעירה הח' ליטה שמקומה אינו בבית-הספר אלא על בד הקולנוע, והדרך הטוב ביותר ליהפך שחקנית קולנוע היא (מחוץ לשנוי שמה) — כך חשבה — לחדור אל אולפן סרטיים, לעסוק בתוכו באיזו מלאכה שתזדמן לידה.

כאשר נכנסה למשרד חברת הסרטים טאשה בוניה, בקשה עבודה כמוכרת הסרטה, אבל מיהוה שם העיף בה מבט אחוז, הפקיד בידיה תפקיד קטן בסרט טערה בצלוחית מים. הופעותיה הראשונות בקולנוע לא היו אף סערות ליליות; הדי נשארה אלמונית ביותר, אפילו לאחר שבעה לברלין, הופיעה בכמה מחזות על במתו של מאקס ריינהארט.

סערה של ממש גרמה בהופיעה בסרט ציכי שנקרא אקסטרה. הסכה לא היתה יכולתה לשחק — הדי מעולם לא היטיבה לשחק — אלא העובדה שהופיעה בסרט זה, במספר הגון של מטרים, במערומיה כל מה שראה הקהל באקסטרה היה נערה רזה ביותר וחשופת חזה שוחה במי אגם וחולפת במרוצה על פניו בד הקולנוע.

נוע. דברים מעין אלה אינם נדירים על במת המיוויק-הול, למשל, אבל בקולנוע, על הבד, מערומים מקבלים ממדיעק והסוגסטיה שלהם נכפלת עשרות מונים. בין אלה שראו את הסרט היה המיליונר הבינלאומי פרוץ מאנדל. תגובותיו לסרט היו שתיים: 1. הוא התאהב בהדי, 2. נודעו עקב אי המוסריות. פעולותיו היו גם כן שתיים: 1. בקש את ידה של הדי, 2. נסה להשמיד את כל העתקי הסרט, לקנות בחזרה את כל התמונות ה' פרסומת שהראו אותה בלבוש חזה.

מאנדל הצליח לבצע רק את מבוקשו הראשון, וגם זאת לזמן קצר בלבד, כיון שהדי ברחת ממנו לאחר חדשים ספורים והגיעה לפריס. הסכה: בעלה רצה למנוע ממנה קארירה משחקית. במאריס ראה אותה לואיס ב. מאייר, מפקי הסרטים ההוליוודי, נזכר בפרסומת הגדולה שלה, המריץ אותה לנסוע להוליווד.

כבר בסרטה הראשון, אלג'יה, היתה הדי פצצה. היא לא נדרשה לשחק בסרט; גם אילו נדרשה, לא היתה מסוגלת זאת. היא רק עמדה בפני המצלמה, בצורות שונות, וזו הנציחה את תוי פניה. יש להורות, כמובן, שלהדי פוטוגניות בלתי מצויה.

סרטה השני בהוליווד, הגברת הטרופית, היה מעין הורה. לוחמת יותר, על אקסטרה, ברם, הצנוורה ההוליוודית, יר תר קפזנית מזו של פראג, קצצה את כל הקטעים המסוכנים. מאז תלבושתה של הדי היא צנועה יותר; במשטון ודלילה היא מופיעה בכגדי פאר שאינם חושפים יותר מאשר בגדים שמרני ב' יותר.

ארבעה גורלות

משך חמשים וארבע השנים האחרונות העתיר וויליאם סמורסט מוהם (77) שפע של רומנים, מחזות, ספורים קצרים, רשימות ומאמרים על מיליוני קוראים וחסידים תיאטרון שקידמו ובלעו הכל בתלהבות רבה. מוהם, שהתעתד להיות רופא טרם התחיל ככתב, ואף עסק ברפור אה זמן קצר לפני שהכתובה החלה מכ' ניסה לו סכומים ניכרים מאד, אינו יכול להחשב לסופר גדול. הוא אצל שגינות מסוימת, יודע לשעשע את קוראיו במע' שיה מענינת, עלילותיו תמיד מישכות ולעיתים מותחות, והוא יודע לת צורה חדשה אף לנושא הנדוש והמיושן ביותר. אין פלא, אפוא, שהלק ניכר מיצירתו הועתק אל הבד בזמנים שונים: מספר רומנים, כמה מספריו הקצרים הארוכים

ההצלחה האירה שוב את פניה לססיל ב. דהימיל, וסרטו הששים וארבע של הבמאי הותיק (70) היה לאחת מהצלחות הקופה הקולנועיות הגדולות ביותר. אין זה סרט משובח, כמובן; דהימיל עושה טרטים לילדים ורמתו האמנותית היא ירודה ביותר. הוא משתמש באמצעים תיאטראיים בדוקים ומנוסים; המשחק ב' סרטיו מיושן, מלאכותי; השיח לרוב מגוחך. אבל איש לא יכחיש שהוא יודע את המלאכה. יש קסם מיוחד במינו לסרטיו ובתמונותיו ההמוניות הוא תלמידו המובהק של המורה הגדול גריפית.

בשמשון ודלילה היה דהימיל נאמן מאד למקור התנייכי ובמדה מסוימת, לפרוש הספרותי של ז'בוטינסקי. דהימיל השכיל לתת הסבר הגיוני למעשי הגבורה של שמשון; מלחמתו באריה מצולמת בכשרון רב ומשכנעת בהחלט. גם שיאו של הסרט, הריסתו של בית האל דגון בעזה על ידי שמשון העיוור, לא רק שהוא רב רושם, אלא גם הגיוני יותר מכל ריאליסטי הקרב בלחי, בין שמשון המזויין בלחיחמור וגדוד של פלשתים, דהימיל מסביר את מעשה הפלאים הזה במבוכה שתקפה את הפלשתים למראה שמשון הקורע את כבלי הברזל, סופת חול הפרוצת אחרת שעה והמעבר הצר, נקיב בין הסלעים, בו מתרחשת הכתי' עה, שלא אפשר לפלשתים כבדי השריון כל תמרון יעיל.

לעומת התמונות ההמוניות, המוצלחות במידה שלא היה ניתן לשער ולנחש, הלשים קטעי האהבה בסרט, והדמויות, כמעט כולן, לקוחות כאילו מרומאן זול. שמשון מתואר כנער פז הוליוודי, ואף על פי שהמקרא עצמו אינו מתעלם ממג' רעותיו העקרות של הגבור העברי, שהיו חולשה לנשים פלשתיות וסביאה מופ' רות בחברת הכובשים הרוים, קשה לו הות אותו עם הדמות שמגלם ויקטור מיצ'ור.

מוריס ומבדחים קמעה הן התמונות בין שמשון ודלילה. דהימיל הלכיש אותן פאר והדר המזכירים יותר את סרטיו הקודמים מאשר את תקופת התנייך. אבל (בזה הצלחתו המסוימת של הסרט) אין הן משעממות כל עיקר. יותר מוצלח הנוף הכמעט-ישראלי.

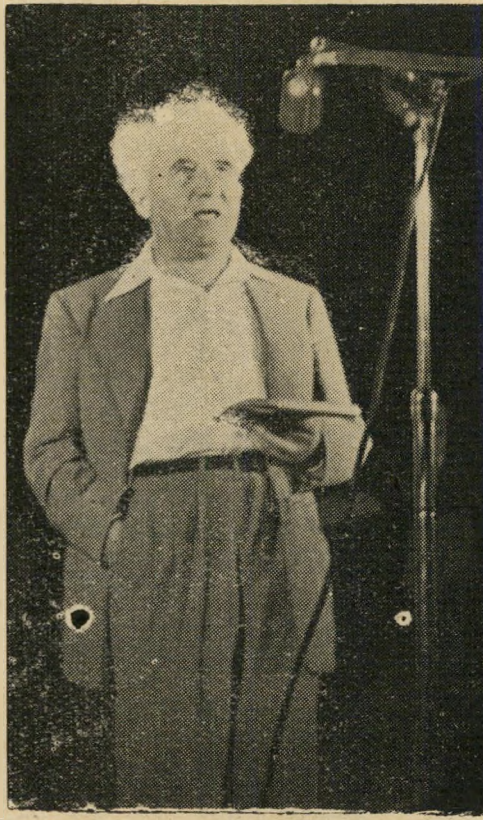
ייתכן מאד, שמכל סרטיו של דהימיל, דווקא שמשון ודלילה הוא הטוב ביותר. אם הצופה מתחס אל הסרט בסלחנות, אינו מתבונן בו כביצירה ספרותית אלא ככמיין מסכת המונית ומרובת פאר שאחד מספורי האהבה הגדולים ביותר בעולם משמש לה עילה, הוא יכול להפיק ממנו הנאה לא מעטה. מה שמפליא הוא, שלמ' רות הגישה הילדותית אל כל העניין, למרות התפיסה ההוליוודית האופינית ל' דהימיל, הסרוסים המגוחכים (למשל, נע' רו של שמשון בסרט הוא שאול הצעיר, העתיד להיות מלך ישראל), יש בסרט מדה רבה של שכנוע, אף לגבי קהל מקומי שרקע המאורעות קרוב לו קרבה גיאורפית ונפשית.

בשנייה, בר' איהל. כאשר החליט דהימיל לראשונה להעלות על הבד את מעשה שמשון ודלילה (בשנת 1936) היו המועמדים הרציניים ביותר לשני התפקידים הנרי וילקוקסון (המשחק בסרט הנוכחי את תפקידו אקתור, שר צבא פלשת בדד) ומריס הופקינס. ברם, ברנש צעיר ששאף להיות שחקן קולנוע, החליט שה' תפקיד מתאים דווקא לו. שמו היה ויק' טור מיצ'ור והוא היה בדיוק בו עשרים. מיצ'ור לא היה מן הבישנים והבורחים מן הפרסומת. האו החליט למשוך את תשומת לבו של הבמאי הותיק על ידי שוטה אוהל ליד משרדו בלב הוליווד והעמיד את עצמו לראווה. גבהו היה מטר שמונים וחמשה ומשקלו מאה קילו, אבל כאשר ראה אותו דהימיל העיף בו מבט חטוף בלבד, קבל את מבצעו של הצעיר החוצפני בחיוך סלחני, לא הוזמין אותו לחתום על חוזה.

בינתיים בוטלה תכנית ההסרטה. דהימיל ר' לרטים אחרים ומיצ'ור החליט לה' הפסדה בדרך הקשה, אך המקור' בלתי יותר; וכנס לבית-ספר דרמטי בעיר סמוכה להוליווד ורתם עצמו ללימודים הקשים. המפיק האל רוץ' ראה את השחקן הצעיר באחת מהצגות המדרשה, קרא אותו להוליווד ולאחר תפקידים קטנים, מעשו רושם על הצופים, ביחוד ממין נקבה, היה לכוכב. לאחר שנים, כאשר ניגש דהימיל שוב

היכן האם? תינוק בן שמונה חודשים נמצא עזוב על מפתן הקומה הראשונה ברחוב ריינס 32, תל-אביב. הוא נמסר על ידי המשטרה למוסד לטיפול באם ובילד של ויצ"ו. עד שתופיע אמו לבקשהו חזרה — אם תופיע. אולם הדברים האלה אינם מובנים לילד.

דקירה מכוונת. לוועידת איחוד הקיבוצים שהתכנסה בבית ירח, על חוף הכנרת, הגיעו כאלף צירים מכל הארץ. ביניהם: דוד בן-גוריון. תוך כדי נאומו בפני 20 אלף נוכחים, כשהוא מחזיק את ידו בכיס מכנסיו מרוב נור' חיות ולבביות, העיף ראשו הממשלה דקירה לכיוון קר' בוצי מפ'ם. שאינם מושר' שים די' צרכם בעניני הארץ.

המספריים והרחמים. שעה שאירגוני השמאל וע' תוניהם מחו נגד הצגת הס' רט "ארבעה על הגיפ" (ראה עמוד 16) הפעילה הצנוורה הישראלית את מספריה וגזרה כ'50 מטר מן הסרט מפני שהם עלולים לעורר רחמים על האוטטרים. התמונה למ' (טה) מתארת חיילים אוסט' רים שנישבו על ידי הסוביי' טים שעה שהם חוזרים לוי' נה ומתקבלים בחום רגשות ע"י אמהות, נשים, ארוטות. לדברי אחד מועדתי הצנוורה (השייכת למשרד הפנים) אין לשכוח כל כך מהר את אשר עוללו הנאצים לעם היהודי ועל אחת כמה וכמה אין לעודד רחמים עליהם, שהרי גם האוטטרים היו נאצים.

